

פרשת בראשית

אלהים יהי אור ויהי אור פי' שנעשה מזה הבחי' אור גדול ויהי ערב ויהי בקר יום אחד פי' ששני הבחי' נתחברו להיות אחד בקדושה גדולה ע"י הכנעת לבו וגודל ענוה וכך יו"ם לי"לה גי' ענ"וה שע"י בחי' גודל ענ"וה נכלל שמאלא בימינא ונעשה יום אחד:

בראשית ברא וגו'. פירש"י שבתחלה עלה במחשבה לבראתו במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים והקדים מדת הרחמים וכו' והיינו דכתיב ביום עשות וגו'. פירוש ע"ד המוסר הנה ידוע שהקב"ה צמצם אורו ית' וברא העולמות ובתחלה צמצם אורו ית' וברא עולם העליון באות יוד אח"כ צמצם עוד יותר עד שברא עוה"ז הגשמי באות ה"א ורמז באות ה"א שיש בו פתח לצאת לרמז שיש בו הבחירה שכל הרוצה לצאת יצא וכשירצה לחזור בתשובה ולכנס לבחי' קדושה יש בו פתח לכנס והקב"ה יקבלו בתשובה כמאחז"ל אבל עולם העליון שיש בו קדושה ביותר אין בו תשובה כי הקב"ה מדקדק עם הצדיקים ועם המלאכים כחוט השערה שנענשים על השוגג כמאה"כ וסביביו נשערה מאוד היינו שבכל מקום שיש בו קדושה ביותר שם היא הדקדוק ביותר ובכל מקום שאין הקדושה כ"כ גדול מגודל הצמצום יש בו יותר בחי' רחמים וקבלת תשובה ולכן עוה"ב אין בו בחי' תשובה לגבי המלאכים כי הוא בחי' דין יותר ועוה"ז הגשמי יש בו יותר רחמים לכן יש בו בחי' תשובה וזהו בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במה"ד פי'

בראשית ברא וגו' והארץ היתה תהו ובהו וגו' ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וגו'. לפרש ע"ד המוסר השני מיני אור הנ"ל וגם לפרש הצרוף של סיום התורה והתחלתה אותיות ל"ב הנה עיקר בריאת העולם היתה בשביל ישראל ובשביל היראה שנקראים ראשית היינו שישראל יהיו דבקים לה' תמיד ביראה גדולה היינו ע"י התכונותם בגדולתו ית' ויפחד וירא מפניו ית' וזהו בחינה גדולה ויקרה אמנם והחיות רצוא ושוב שא"א לאדם לעמוד תמיד באותה בחי' ולפעמים נופל מזאת הבחי' מדבקתו הנ"ל ונחשך האור הקדושה בלבו שאינו דבוק כ"כ במחשבתו ולבו ביראת ה'. ובעבור זאת נשבר לבו בקרבו על העדר האור שהוא מלבו ונכנע מאוד מפני ה' וזהו בחי' שברי לוחות שלבו נשבר בקרבו מגודל הכושה מפני ה' על שנתרחק מדבקת הנ"ל וגם בחי' זו מונחת בארון וזהו אשר עשה משה לעיני כל ישראל ופירש"י ששבר משה הלוחות וה' הסכים לדעתו ואמר אשר שברת וכו' מרמז לבחי' זו פי' משה הוא בחי' דעת כללות ישראל כידוע ושבר את בחי' ל"ב המרומז בצרוף סיום התורה והתחלתה ולבחי' זו היתה רצון הבורא ב"ה בבריאת העולם בראשית ברא אלהים את השמ"ים ואת הא"רץ מרמז לשני בחי' הנ"ל פי' השמ"ים מרמז לבחי' א' והא"רץ מרמז לבחי' ב' שהוא בבחי' ארציות ואמר והארץ היתה תהו ובהו שהי' משתומם על הבהו שבו פי' שנשבר לבו בקרבו על בחי' הבהו היינו על העדר האור הדבקת הנ"ל אז ויאמר